

der 215 Konsuler og Vicekonsuler i Havne, som ikke have været besøgte af 30 danske Skibe i Løbet af Aaret, vi kunne altsaa ganske rolig sende disse 215 samme Vej; thi det er aabenbart, at en stor Forretningsmand i en Havneby har ikke søgt en Post af Hensyn til de hundrede eller Par Hundrede Kroner, han kunde faa af de 20—30 Skibe, der aarlig komme til vedkommende Havn; altsaa der er kun 83 tilbage, for hvilke det pekuniære kan spille nogen Rolle, og af dem er der atter 58, hvor der har været under 100 Skibe. Der er altsaa kun et indskrænket Antal Pladser, hvortil mange danske Skibe søge, hvor altsaa den saakaldte Konsulatslønning er bleven meget betydelig. Der findes Konsuler, som aarlig, i alt Fald indtil Loven af 1888, da Lønningerne bleve reducerede, oppebære rene Ministerlønninger, men det er ganske vist, at det er et forsvindende Antal — det store Flertal af danske Konsuler og Vicekonsuler have aldrig kunnet søge disse Poster med Tanken om, at det var en Stilling, der var forbundet med større pekuniær Binding, og hvor mange der nu sige, at de ville træffe sig tilbage af Hensyn til, at Lønningen nu er mindre, kan vel ikke ses, men det er sikkert faare faa. Den Opfattelse, at en Mand i det aldeles overvejende Antal Tilfælde ikke søger Stilling som Konsul af Hensyn til, at der er pekuniær Fordel ved Siden af, fik ogsaa sit Udtryk i Landstingets Betænkning i 1888 — jeg maa her nævne, at Loven jo ikke var i Udvalg her i Tinget — i denne Betænkning hedder det — og det er hele Udvalget, der har Ordet: „Efter de Oplysninger, der foreligger, ses det, at Indtægten ved det langt overvejende Antal af Konsulatembeder er enten slet ingen eller kun nogle faa Hundrede Kroner, og det tør derfor antages, at disse Embeder søges snarest som Vresposter end for Indtægtens Skyld, og at det ingen Vanskelighed vil volde at faa dem besatte, hvorledes Konsulatsafgifterne end reguleres.“ Det var hele Landstingsudvalgets Stilling den Gang, altsaa hele det Udvalgs Stilling, der kom til at behandle denne Lov; for det er jo saadan, at den betydelige og trykkende Afgift, der hviler paa Skibsfarten, benytttes ikke, for at vi rundt omkring i Verden kunne have Konsuler, der kunne støtte den danske Skibsfart og den danske Handel, men kun til, at et ganske ringe Antal Mænd kunne faa meget betydelige, meget høje Lønninger. Naar vi derfor sende dette Lovforslag til det andet Ting, bør det siges herfra, og bør der mindes om, at da vi i 1888 havde Lovforslaget for, og da denne Revisionsbestemmelse netop blev indsat, var det den almindelige Opfattelse — og derfor

kom Revisionsbestemmelsen ind — at det kun var et foreløbigt Skridt, og at vi, naar vi atter skulde have Sagen for om 3 Aar, skulde væsentlig længere ned, altsaa skulde ikke blive staaende ved, hvad der da var bestemt og endnu mindre som her antaget skulde vende tilbage til de lavere Gebyrer; nej, vi skulde betydelig længere ned, som f. Eks. til Gebyrerne for de engleste og tytte Skibe, dem, vor danske Skibsfart jo i væsentlig Grad skal konkurrere med. — Der er ved første Behandling fremkommet enkelte Bemærkninger og visse Anthyndinger om, at naar vi om et Aar skulde til at foretage den Revision, som er udsat i Aar, skulde vi gaa over til at have et større Antal godt lønede Statsembedsmænd — det synes efter Udtalelsen at være nødvendigt — af Konsuler rundt omkring i Verden. Jeg tror, og jeg kan for mit Vedkommende i alle Tilfælde sige, at det er min Mening, at vi skulde være meget varfomme med at love den højtærede Udenrigsminister noget i den Retning. Jeg tror, at vi heller ikke skulde sige her, at naar den højtærede Minister til næste Aar vil fremkomme med et Forslag om en hel Række Konsuler, en hel Stab af Embedsmænd rundt omkring i Verden, selv om det skal koste betydelig af Statskassen, at han da kan vente en velvillig Modtagelse af Forslaget i dette Ting. Jeg tror nu ikke, at dette store Antal af Konsuler rundt omkring har nogen stor Betydning for dansk Handel og Skibsfart. Det er nu med de lette Kommunikationsmidler, og med den Masse Oplysninger, der fremkommer i Pressen, og med den særlige Presse af Handelsstidender o. desl. rundt omkring saaledes, at jeg tror, at den største Part af de Indberetninger, som Konsulerne afgive til Udenrigsministeriet, er kendt forud ad anden Vej af dem, der have særlig Interesse deri. Jeg kan tænke mig Muligheden af, at vi i enkelte særlige Havne, hvor den danske Handel i væsentlig Grad er koncentreret, kunde sige, at vi vilde have Konsuler, der skulde lønnes anstændig af Statskassen, og ikke ved betydelige Afgifter af Skibsfarten, men at vi i nogen nævneværdig Grad skulde gaa med til at skabe et nyt stort Antal Embedsmænd rundt omkring, og det ganske vist i behagelige Embeder, det tror jeg, vi skulde være varfomme med at lave her i Tinget. Naar derfor den højtærede Minister til næste Aar forelægger det Forslag, som skulde være fremlagt i Aar, men som er udsat til næste Aar, antager jeg, at det vil være Folketingets Standpunkt, at vi ikke skulde høre fra den Vej, vi gik i 1888, men betydelig længere hen ad den Vej, og at vi ikke til Gengæld skulde